

den 1ste Januar 1875, var den, at det skulde være samtidigt med Møntforandringen. Jeg ønsker imidlertid ikke at komme tilbage til nogen Debat om Betydningen af et Tillæg til de Menige i det Hele taget eller en Sammenlægning med den almindelige Lønningsforbedring for Embetsmænd. Dette tror jeg er et Spørgsmaal, der er blevet saa stærkt udbetæret, at vi nu vist gjerne kunne lade det ligge. Derimod vil jeg tillade mig at bemærke, at, naar jeg tog Underændringsforslaget tilbage, da var det, fordi den høitærede Krigsminister ikke dengang havde udtalt sig eller syntes at ville udtale sig; jeg tog det nemlig tilbage i det allerførste Øieblik, endog saa efter at den høitærede Formand havde ringet med Kloffen. Jeg kunde derfor ikke vide, hvorledes Regjeringen vilde stille sig dertil. Men efterat det nu er optaget af en Anden, og vi have hørt, hvorledes Antydningerne ere faldne derom, skal jeg ogsaa stemme derfor. Jeg vilde ikke efter de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Krigsministers Side, have gjenoptaget Underændringsforslaget; men da det nu foreligger, forekommer det mig, at det dog altid var et Forsøg værd, om vi ikke ad den Vej kunne komme til Enighed. Jeg vilde ogsaa anse det for rigtigt, om de Herrere, der nu i dette Tilfælde dele min Anskuelse, ogsaa ville stemme for Underændringsforslaget.

P. C. Olsen: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev), naar han siger, at vi, hvis vi vedtage det Forslag, som Regjeringen har filllet, komme allerlettest ud af det, og at Sagen saa allerlettest gaar gjennem det andet Thing, at det er klart, at Ministerens Ændringsforslag ikke vil blive vedtaget i dette Thing. Derfor har jeg optaget Underændringsforslaget i det Haab, at dette muligvis vil gaa igjennem.

Berg: Man siger, at, naar vi først vedtage Forslaget om en Lønningsforhøielse for Soldaterne for tre Maaneder, kunne vi være siktre paa, at Soldaterne saa vedblivende ville beholde dette Tillæg; men hvis vi ere enige om det Altesammen, saa begriber jeg virkelig ikke, af hvad Grund man vil modsætte sig det Forslag, der foreligger fra anden Behandling, thi det Samme gaar Forslaget netop ud paa, at Soldaterne skulle vedblive at beholde det. Man er fuldkommen overbevist om, at hvad enten Forslaget om de tre eller de femten Maaneder bliver vedtaget, ville Soldaterne fremdeles beholde Tillæget. Vi sige, vi ere siktre paa det Samme; men saa er det lige saa godt, at vi paa eengang udtrykke den Tanke vi, Alle ere saa enige om at anse for den rigtige, men det sker ved Lovforslaget som det foreligger fra anden Behandling. Af hvilke Grunde skulle vi saa gaa fra en saa simpel Sag

som den, der nu foreligger. De vedde ikke deres Tanke ved det Underændringsforslag, der er optaget. Jeg kan i den Henseende tiltræde, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amtz 2den Valgkreds (Ingerslev) har sagt, at dersom de Herrere ville sætte en Tidsgrænse, dersom de ikke i Lovforslaget tør udtrykke, at de stemme over den samme Tanke, de have, at man vil unde Soldaten et vedvarende Tillæg, saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke lige saa godt kan tage Regjeringens Forslag — saa er man ude over alle Banfæligheder — som et Mæglingsforslag; der efter de tilstedeværende Forhold ikke er noget Mæglingsforslag. Ærede Herrere maa vide, hvad den høitærede Krigsminister har sagt. Man har bebrejdet den ærede Krigsminister, at han ikke har talt tydeligt nok; men jeg tror, han har talt meget tydeligt, han har sagt, „jeg kan ikke modtage dette Ændringsforslag“, altsaa, han kan ikke sætte sit Navn under dette Lovforslag, saa at det kan komme ud som Lov (Ufbyrdelse af P. C. Olsen). Ja, selv om det ærede Medlem var antagen som den høitærede Krigsministers Adjutant, kan han alligevel ikke indestaa for den ærede Ministers Mening. Jeg hørte den ærede Minister udtrykkelig sige: jeg kan ikke modtage dette Forslag, og dette vil altsaa sige, den ærede Krigsminister kan ikke gaae med de ærede Herrere til saaledes at standse paa Midtveien. Det forekommer mig derfor, at, dersom vi ville have den ærede Krigsminister med os, saa skulle vi gaa ind paa Forslaget, saaledes som han har filllet det, saa tage vi vor Afstemning fra forrige Behandling tilbage, saa bliver de 65 St. til 19 og de 19 til 65. Om der er Mening i at gjøre en saadan Revolte eller ikke, vil jeg overlade til Enhver i sær at bedømme, men jeg siger, saa er der dog Methode, jeg havde nær sagt i Galskaben; men jeg mener, at saa er vi paa den høitærede Krigsministers Standpunkt, saa gaar hans Forslag til Landsthinget, og saa faar Soldaten denne Lønningsforhøielse i 3 Maaneder. Derimod forekommer det mig ikke, at det er værd at gaa ind paa dette andet frævende Bæsen, som Ingen veed, hvad det bliver til, og som lige saa godt kan dø under Jødselen; det er ikke værd at opgive sin Stilling for dette. Jeg kan ikke negte, at selve Sagen er en ganske besynderlig Sag. Det er ganske besynderligt, at en Ufbeling af den bevilgende Myndighed ikke tør udtale gjennem Beslutninger her, at den paa Statskassens Vegne er villig til at give Landets Sønner et lille Tillæg, som man fra alle Sider erkjender for rigtigt, thi det er det, man ikke mener, vi bør kunne, vi bør ikke her paa Statskassens Vegne kunne bevilge Landets Sønner et meget lille ganske nødvendigt Tillæg, i den Henseende modsætter man sig vor Beslutning. Jeg vil nu gjøre ærede Herrere opmærksom paa, at fra 1ste Januar til 1ste April ligger der kun 10 pSt. af vedkommende Beslutning inde til Æjeneske, det er ikke noget færegent